

Her er Sommersol og Rosenduft, Maaneskin og Nattergalesang, kort sagt alt, hvad der fylder Luften med Erotik og beruser unge Hjærter.

Her i disse bedaarende Omgivelser have tre unge Mænd det næsten uhørte Held, hver især at træffe sammen med den Kvinde, der netop ved Sympathi og Forstaaelse drager ham til sig.

Og saa er her fredeligt og fornøjeligt som i Paradisets Have . . . ikke Spor af Konkurrence eller smaalige Intriger mellem disse unge Mænd og Kvinder, nej, hver finder sin, og de ere alle saa inderlig glade og fulde af Fremtidshaab og Fremtidsplaner, som kun naive unge Mennesker kunne være det.

Dette er selvfølgelig for megen Lykke paa én Gang til, at det kan blive mere end en kort lys Sommernatsdrøm for de unge.

Baron Gyldenhielm, den rigtbegavede, højhjærtede Frøken Alices Fader, er Mand for at kalde dem alle tilbage til Virkeligheden. Han har en Masse Æresfølelse og en Mængde Pligter at pege hen paa, og dem bruger han som Forbundsfæller til at vække dem med.

Den stolte, fattige Ingeniør Torell, der elsker Alice, har naturligvis saa gammeldags Æresbegreber, at han strax aflægger Baronen det Løfte, at han ikke vil nærme sig eller søge at vinde sin Elskede, før hans Videnskab har bragt ham det Guld, hvormed han kan købe hende et nyt „Herrhamra“ i Stedet for det, hun vil miste, om hun ægter en borgerlig født Mand. Den unge Baron Hjalmar, der er forelsket i den skønne, talentfulde Paula Torell, føler det som en Pligt mod sig selv at ægte Alice og opgive Paula, uagtet denne er den eneste Kvinde, der forstaar at vurdere hans musikalske Begavelse. Han har nemlig ikke Mod til ved hendes Side at kæmpe for sin kunstneriske Existens, thi saa maatte han jo savne en Del af den Komfort, som han har vænnet sig til at betragte som en Livsfornødenhed.

Alice, der ikke kjender det Løfte, Ingeniør Torell har aflagt hendes Fader, saares af sin Tilbeders pludselige, kølige og tilbagetrukne Holdning. Hun taber Troen paa hans Kjærlighed, gaar uden Modstand ind paa sin Faders Ønske og ægter sin Fætter Hjalmar.

Deres Ægteskab bliver naturligvis saa goldt og øde, som